

„Море лудо аджаміа!
 Ни сумъ болна я лежала,
 Ни сумъ болестъ я гледала,
 Слушай право да ти кажамъ;
 Ток' сумъ язе расипана,
 Отъ твой-те тешки зборове.
 Емъ ми пушашъ, емъ сѣ фалишъ,
 Дека ходишъ мен' зборуванъ; —
 Ми ъхъ даватъ Мита мома
 Ми ъхъ даватъ, ми ъхъ молятъ,

Ела язе си ъхъ нейкамъ;
 Мошне клета ъхъ кажувать,
 Емъ клета, емъ и проклета.“ —
 „Мори Мито, Мито моме!
 Не слушай светски зборове,
 Зборове остри ножове!
 Сѣ мѣчатъ да нѣ разделятъ
 Тебека, Мито, отъ мене,
 Менека, Мито, отъ тебе.“

445.

„Море моме Люлеа!
 Защ' не зборвашъ со мене?“ —
 „Море лудо да младо!
 Що зборъ имамъ со тебе?
 Ние оба сме братучеди.“ —

„Мори моме Люлеа!
 Лепа-та чупа сой нема,
 Широко поле край нема,
 Длабоко море дипъ нема.“

446.

Аманъ моме, ти сѣ мола,
 Не ме мѣми, гя зевай ме,
 Не ме чини да полуда;
 Да не варамъ нощна кова
 Нощна кова на полунощъ;

Кой не знаитъ, лудъ ме чини,
 Кой ме пулитъ, волкъ ме чини;
 Да не варамъ по стрѣи-те,
 Да ме капе капчинѣ-те.

447.

„Моме, море мило, не стой спроти мене,
 Не ме гори мене, изгорехъ за тебе,
 Жили ми попече, колена ми скина.“ —

„Гори, лудо, гори, гори да изгоришъ,
 Ка еленъ за вода, босильокъ за сенка.“ —

„Мори моме мила, ясъ тебе ке зевамъ.
 Седи ми со здравіе, моме мори златна!
 Утре яска ода, зборокъ ке остава,
 Па да ми сѣ чинишъ горска яребица,
 Гяска ке сѣ стора соколъ да те лова,